

เทศน์เช้า วันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๔๗

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เวลาเราเดินทางไกล เราเดินทางไกลกัน เราแสวงหาบุญกุศล เราเดินทางไกลนะ แต่ในสมัยพุทธกาล องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดไว้ในพระไตรปิฎก วัฏวนนะ เหมือนกับเราเดินอยู่กลางทะเลทราย แล้วลมลงไปแล้วนะ แล้วมองไปข้างหน้า ระยะทางยังอยู่อีกหนึ่งโยชน์ คือว่า ลมไปแล้วยังจะต้องเดินไปนะ ถ้าเราเดินทางในวัฏฏะ

ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางไว้อย่างนั้นเลยว่า เราเหมือนกับคนเดินไปกลางทะเลทราย แล้วหมดกำลังแล้ว แล้วลมไป แล้วมองไปข้างหน้า ทางยังต้องเดินไปอยู่ นี่ก็เหมือนกัน เราเดินทางในภพปัจจุบันนี้ เราเดินทาง เราแสวงหา เราแสวงหาที่พึ่ง ที่พึ่ง ที่พึ่งของใจ เพราะเราเป็นคนที่ว่าหุตาสว่างนะ ถ้าเราเป็นคนที่ว่าหุตาไม่สว่าง เขาจะไม่คิดอย่างนี้นะ เขาจะคิดว่าเราอยู่ของเราสุขสบายแล้ว สุขสบายแล้ว

ทำไมนางวิสาขา นี่เป็นพระโศดาบันนะ แต่เวลามีครอบครัวไป ไปอยู่กับมิจฉาทิฎฐิ ในครอบครัวของเขา เขามีฐานะเป็นคนหบดีเหมือนกัน แต่เวลาไปอยู่กับเขา เวลาพระออกมาบิณฑบาต พ่อตาเขาไม่ใส่บาตร แล้วนั่งกินอาหารอยู่ นางวิสาขาเป็นพระโศดาบัน อยากใส่บาตรมาก นิมนต์พระให้ไปข้างหน้าก่อน บอกว่าพ่อกินของเก่า พ่อกินของเก่า

พ่อตามีความโกรธมากกว่า ลูกสะใภ้ว่าพ่อกินของเก่า คือว่ากินของเก่าคือกินของเสีย มีความโกรธมาก จะไล่ออกจากบ้านเลยนะ แต่แล้วเพราะมีกติกากันตั้งแต่ขอมมาแล้วว่าจะมีคนตามมาด้วย ๘ คน เป็นผู้ตัดสินกรณี คือว่าเอามาตัดสินกันว่าทำไมลูกสะใภ้ถึงว่าพ่อฟัวขนาดนั้นนะ

นางวิชาขาบอก ไม่ใช่ว่ากินของเก่า กินของเก่านี้คือบุญกุศลได้เกิดเป็นมนุษย์นี้ ได้มนุษย์สมบัติมา บุญกุศลมา แล้วได้ใช้สมบัติอยู่ในปัจจุบันนี้ นี่ของเก่า กินของเก่าคือใช้ในปัจจุบันนี้ แล้วถ้าของใหม่ ของที่ต่อเติมที่เราแสวงหากันมีไหมล่ะ? ไม่มีไง

พ่อ จนเรียกนางวิชาขาว่าเป็นแม่นะ จากพ่อผัวกลับมาเรียกลูกสะใภ้ว่าเป็นแม่ๆ เพราะอะไร เพราะเป็นคนเปิดตา เป็นคนเปิดตาจากมิจฉาทิฎฐิให้เป็นสัมมาทิฎฐิ สัมมาทิฎฐิคือความเห็นชอบ

ความเห็นชอบ เห็นใหม่ สัตว์ทุกตัวต้องการความสุข เกลียดความทุกข์ สัตว์ทุกตัวนะ แล้วการสละ การจาคะของเราไปเพื่อความสุขของโลกเขา เพื่อความสุขของโลกนะ ถ้าเพื่อความสุขของโลก เราทำอะไรล่ะ เราทำสิ่งที่ว่าเป็นประโยชน์กับโลก นี่คือบุญกุศลไง บุญกุศลคืออามิสทาน

เราให้ทาน เห็นใหม่ แล้วเวลาเขาบอกกัน ตอนนี้ศานามันเคลื่อนไป เคลื่อนไปตรงไหน เดี๋ยวนี้จะมีพระป่าไปทั่ว พระป่าไปทั่ว พระป่าของเขานะ พระป่า เวลาพระป่าต่างๆ ที่ว่ากันไป ว่าทำให้พระที่รับแต่ประโยชน์ของโลกเขา ทำให้ส่วนประโยชน์ของโลกทางอื่นดีกว่า ดีกว่า เห็นใหม่

เนื่อนาบุญของโลก ถ้าเนื่อนาบุญ เวลาทำกับหลวงตา หลวงตาท่านก็ออกไปทางโรงพยาบาล ออกไปเหมือนกัน แล้วถ้าออกไปโรงพยาบาล นี่เราได้ก็ต่อ เพราะอะไร เพราะเราได้หว่านข้าวของเราไปในที่นา แต่ถ้าเราคิดว่าเราทำของเราโดยเห็นของเรา เราหว่านข้าวไปที่ไหนล่ะ ถ้าเราหว่านข้าวลงไปบนทะเลทรายอย่างนี้ ข้าวมันจะงอกงามขึ้นมาได้ไหม นี่ความเห็นขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ

แต่ถ้าเป็นความเห็นของเรา ความเห็นของเรา เราก็มองแต่ว่าในโลกปัจจุบันนี้ไง มองสิ่งที่มองเห็น แต่มองไม่เห็นเป็นเรื่องนามธรรม ถึงบอกว่า ถ้าเราประพฤติปฏิบัติธรรม ต้องพิสูจน์ได้ทางวิทยาศาสตร์ พิสูจน์ได้ทางวิทยาศาสตร์แน่นอนเลย แล้วยิ่งกว่าวิทยาศาสตร์ เพราะอะไร เพราะมันเป็นปัจเจกตั้งนะ มันปัจเจกตั้ง ใจนั้นสัมผัส

แต่ใจของเรามันมีกิเลส เวลาสัมผัสสิ่งหยาบๆ นะ เวลาเราเข้าไปสัมผัสสมาธิ เข้าไปสัมผัสปัญญา มันจะตื่นตื่นมาก แล้วเราก็คาดก็หมายว่านี่คือธรรม นี่หยาบมากเลย หยาบมากเพราะมันยังเข้าไม่ถึงจุด ความเป็นปัจเจกตั้งมันยังเข้าไปละเอียดมากกว่านั้น แต่พอเราเข้าไปสัมผัส เราจะ

เข้าใจว่าสิ่งนี้เป็นธรรม สิ่งนี้เป็นธรรม นี่ความหยาบ ความหยาบของใจ แต่เวลาเราเข้าไปสัมผัส เราก็ว่าสิ่งนี้เป็นละเอียด มันถึงได้หลง มันถึงได้คิดใจ คิดในความเห็นของเรา ถ้ามันเป็น วิทยาศาสตร์ มันเป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตขนาดนั้นะ

มรรคหยาบฆ่ามรรคละเอียด ถ้าเป็นโศดาปัตติมรรค เวลาเราประพฤติปฏิบัติ ๑๐๐ เพลอร์เซ็นต์ของโศดาปัตติมรรค แต่เข้าไปแล้ว สกิทาคามิมรรค อนาคามิมรรค มรรคหยาบฆ่า มรรคละเอียด คือถ้าเราคิดแค่โศดาปัตติมรรค เราจะเข้าสกิทาคามิมรรคไม่ได้ เราจะเข้า อนาคามิมรรคไม่ได้ เราจะเข้าถึงอรหัตตมรรคไม่ได้ เพราะอะไร เพราะความละเอียดอ่อนของมัน เป็นภพเป็นตอนเข้าไป

เวลาเราประพฤติปฏิบัติกัน เราต้องใช้ปัญญา สิ่งที่เป็นปัญญาคือความคิดของเรา การชำระ กิเลสได้ต้องใช้ปัญญา เราก็ใช้ปัญญาของเราๆ แต่เวลาเข้าไปถึงจุดหนึ่ง มหาสติ มหาปัญญา มัน ละเอียดเข้าไป ละเอียดเข้าไป แต่เข้าไปถึงจุดหนึ่ง อุทธัจจกุกกุจจะนี้เป็นความฟุ้งซ่าน อุทธัจจกุก กุจจะเป็นความฟุ้งซ่านของนิเวศธรรม ๕ นะ อุทธัจจะในสังโยชน์เบื้องบน เห็นไหม รูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ อวิชชา...อุทธัจจะตัวนี้คือความที่ว่าจะใช้ปัญญาอย่างไร

ปัญญาที่เราใช้กันมันหยาบ มันหยาบคือความคิดมันหยาบเกินไป มันจะเป็นปัญญาญาณ มันเป็นปัญญาญาณหยั่งรู้ ญาณหยั่งรู้มันละเอียดอ่อนเข้าไป ไปทำลายหัวใจอันนั้น นี่ความละเอียด ของมันเป็นสภาวะแบบนั้น รูปราคะ อรูปราคะ รูปมาน อรูปมาน เป็นราคะ เป็นความติดข้อง เป็น ความเป็นไปของสังโยชน์เบื้องบน สิ่งที่เราต้องการปรารถนามาก เวลาทำสมาธิเราต้องการทำ สมาธิความสงบมาก แต่เวลาขึ้นไปถึงข้างบน สิ่งนี้เป็นราคะ สิ่งนี้เป็นความคิดของใจ ใจจะติด สภาวะแบบนี้

สิ่งที่วางขนาดไหนมันก็มีความติดไป ถ้ายังวางได้อยู่ มันยังมีผู้รู้อยู่ มันยังมีความ เป็นไปอยู่ ความละเอียดของใจ ที่ว่าเป็นวิทยาศาสตร์ มันจะเป็นปัจจัยตั้งขนาดนั้นะ แต่เวลาเราคิด กัน เรามั่นหมายกัน “เราปัญญาชน เรามีปัญญามาก เราจะไม่เชื่อบุคคล ไม่เชื่อใครเลย เราจะเชื่อ ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางไว้ดีกลับมหัสจรรย์มากเลย แต่เวลาเรา ตีความ เราอ่านพระไตรปิฎก เราตีความ เราจะตีความได้ชั้นเดียว ชั้นเดียวคืออะไร? คือโลกียะใจ ความคิด ปัญญาหยาบๆ นี่แหละ เป็นตรรกะ เป็นปรัชญาขนาดไหน มันจะเป็นความคิดของเรา

ความคิดอย่างนี้มีตัวตน มีความเป็นเรา รู้ เราจะคิดแล้วเราจะซึ่งใจมาก จะขณลุกขณพองขนาดไหน มีความเข้าใจขนาดไหน นี่ปล่อยวาง ปล่อยวางแบบนี้ปล่อยวางแบบเรา เรากินข้าววันนี้ อิ่ม เต็ม พุงนี้เราก็ต้องกินอีก เหมือนกับว่าปล่อยวางอิม อิม เพราะว่ามันเข้าใจในสภาวะ สภาวะของความ เป็นสัญญา ความจำได้หมายรู้ของจิตที่ไปเกาะเกี่ยวกับอารมณ์นี้เท่านั้น แล้วมันปล่อยอารมณ์นี้เข้ามา นี่เงาของจิต เห็นไหม

หลวงปู่ดูลย์บอกเลย เวลาพิจารณาจิต จิต เห็นอาการของจิต ไม่เคยเห็นจิต ไม่เคยเห็น ตัวธาตุรู้เลย ไม่เห็นตัวพลังงานเลย เราเห็นแต่ภาพ อย่างเช่นเครื่องใช้ไฟฟ้ามันจะออกมาเป็น เครื่องใช้ไฟฟ้า พลังงานนี้ผ่านเครื่องใช้ไฟฟ้าแล้วมันแสดงตัวออกมาเท่านั้น แต่ตัวพลังงานไฟฟ้า ไม่มีสายไฟฟ้า ไม่มีสิ่งต่างๆ ไม่มีเครื่องสื่อออกไป มันจะเป็นไปได้อย่างไร ใจก็เหมือนกัน มันสื่อ ออกมา มันแสดงตัวออกมา แล้วเราไปดับอาการของมันเท่านั้น พออาการของมันดับ นี่ตรรกะ จิน ตมยปัญญา มันยังไม่เกิดภาวนามยปัญญาเลย นี่ความละเอียดของมัน

ที่ว่า เป็นวิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ของเขา แต่อันนี้เป็นมรรคนะ เป็นมรรคญาณ เป็น อริยสัจ เป็นความจริงภายใน สัจจะความจริงอันหนึ่ง อริยสัจจะความจริงอันหนึ่ง แล้วผู้ที่ กลั่นกรองจากอริยสัจจะความจริงอันนี้ ใจนี้กลั่นออกมาจากอริยสัจ อริยสัจกับใจดวงนี้เป็นอัน เดียวกัน เป็นหนึ่งเดียว

ถึงว่าพระอรหันต์ลี้มนิบัญญัติ ลี้มนิสมมุตินะ พระอรหันต์ลี้มนิได้ แต่พระอรหันต์จะไม่มี ความลี้มนิอริยสัจอันนี้ไปได้เลย เพราะอะไร เพราะมันติดอยู่กับใจ พอมันขยับบีบ มันจะเป็นอย่าง นั้นตลอดไป เห็นไหม กระทบ กระเพื่อม กระทบมันกระเพื่อม กระทบมันเสวยอารมณ์ออกมา มันจะออกมา พร้อมกับสิ่งนี้เลย แต่มันจะลี้มนิ บัญญัติ เพราะบัญญัติเป็นสมมุติอันหนึ่ง แล้วสมมุติในโลกนี้ ก็เป็นสมมุติอันหนึ่ง คำพูดต่างๆ นี่เป็นสมมุติอันหนึ่ง สิ่งนี้ลี้มนิได้เพราะอะไร เพราะมันเป็นสมมุติ โลก มันไม่ใช่เป็นสมมุติที่จะเป็นความจริงกับใจดวงนี้ ใจดวงนี้ผ่านวิภูฏะ เวลาตายขึ้นไปใน วิภูฏะ พ้นขึ้นไปเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม มันก็ไปสถานะใหม่ มันไม่จำเป็นต้องใช้สมมุติ อันนี้ไง

สมมุติอันนี้มันย่อยสลายไป สัญญา กับย่อยสลายเป็น อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา สงฺขาราปจฺจ ยา วิญญฺณาณํ ชันธกัณฺฐจิตฺตังไม่ใช่อันเดียวกัน เวลาสัญญาเกิดขึ้นมา นี่ความจำได้หมายรู้ ทำไมเรา

เกิดแล้วเกิดเล่า ทำไมเราจำภพชาติของเราไม่ได้ล่ะ แต่ทำไมเวลาจิตเราสงบเข้าไป เราย้อนกลับไป
บุพเพนิวาสานุสสติญาณ ทำไมเราสาวอดีตชาติได้ล่ะ อดีตชาติเกิดจากไหน

คอมพิวเตอร์ ถ้าไม่มีโปรแกรมของมัน มันจะแสดงตัวออกมาได้อย่างไรในข้อมูลของมัน
ข้อมูลของมันต้องมีโปรแกรมของมันถึงจะออกมา เห็นไหม อวิชชาขบเจया สงขาร่า ข้อมูลเดิมของ
ใจ จิตเดิมแท้นี้ส่องใส จิตเดิมแท้นี้หมองไปด้วยอุปกิเลส จิตเดิมแท้นี้ส่องใส ไอ้ตัวส่องใสนั่นล่ะ
คือตัวอวิชชา ไอ้ตัวส่องใสนั่นล่ะคือตัวภพตัวชาติ ตัวเกิดตัวตาย เห็นไหม นี่จิตปฏิสนธิใจ

พลังงานเฉยๆ ตัวนั้นนะพลังงานโดยอวิชชา แต่เวลาถ้าทำอันนี้จบสิ้นไป พลังงานตัวนั้น
จะเป็นพลังงานของมันเฉยๆ ไม่ใช่พลังงานขบเคลื่อน จะมีพลังงานของมันอยู่ พลังงานคือว่ารับ
รู้อยู่ แต่ไม่มีการขบเคลื่อน เพราะไม่มียางเหนียว ไม่มีภาวสวะ ไม่มีฐานที่ตั้ง ไม่มีการจับต้องของ
มันได้ แต่เวลามันอยู่ในร่างกายนะ สอุปาทิเสสนิพพาน พระอรหันต์ที่มีชีวิตอยู่ กับ อนุปาติเสสนิ
พพาน ที่ว่าพระอรหันต์ที่สิ้นชีวิตไป

เพราะชั้นรั้งยังมีอยู่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมตั้งแต่วันวิสาขบูชา อีก
๔๕ ปี สั่งสอนอยู่ที่นี่ ธรรมกระเพื่อมออกมาที่ชั้นรั้ง ออกมาที่สมมุติ แล้วเอาสมมุติสอนโลก เพราะ
สมมุติความเกี่ยวพันไปกับโลก ต้องสื่อความหมายกันได้ ถึงบอกว่าพ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและเป็น
ทิพย์ ใจนี้พ้นไป วิทยาศาสตร์อย่างนี้ควรพิศูจน์มาก แล้วพิศูจน์เป็นปัจเจกตั้งกับใจดวงนั้นนะ เป็น
ปัจเจกตั้งกับใจดวงนั้น ถ้าใจดวงนั้นทำสิ่งนี้ได้ ใจดวงนั้นจะเป็นประโยชน์กับใจดวงนี้ ใจดวงนี้
เห็นไหม เราแสวงหากันก็เพื่อสร้างสมบารมีอันนี้ไง

เราเดินทางไกลนะ เดินทางไกลในวิภูฏะ ไกลกว่านี้มาก แล้วไม่มีต้นไม่มีปลาย จะต้อง
เวียนไปอย่างนี้ เราทำบุญกุศลของเรา เราก็จะเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม หรือเกิดเป็น
มนุษย์ ทำเป็นสมบัติอย่างนี้แล้วเกิดเป็นมนุษย์อีก เกิดเป็นมนุษย์อีก เห็นไหม เวลาพระโพธิสัตว์
เกิดแล้วเกิดเล่า เกิดเป็นมนุษย์ นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราเดินทางไกล เรามีเสบียงของเราไป เราจะพร้อม
ของเราไป แล้วเราพยายามสะสมของเราไป

สะสมเพราะเป็นคนที่มีสติ มีปัญญา มีความเข้าใจ เรื่องของกรรมนะ เรื่องของสภาวะ
กรรมนี้เป็นอินทรีย์มาก เวลากรรมมันบังตา มันเห็นสิ่งที่ว่า สิ่งที่ผิดพลาดเป็นของถูกต้องไปหมด
เลย แต่เวลาพอพ้นจากสถานะนั้นไปนะ มันยังเข้ามาติดตัวเองว่าทำไมเราทำอย่างนั้นได้ ทำไมเรา
มองไม่เห็นอย่างนั้น เห็นไหม นี่สภาวะกรรมเป็นสิ่งที่ลึกลับมาก ถ้าอย่างนั้นแล้วเราถึงต้องไม่

ตอบโต้ใจ สิ่งใดที่เกิดขึ้นมากับเราปัจจุบันนี้คือสภาวะกรรมที่เราสร้างสมมาทั้งหมด องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดไว้ในธรรมนะ คนที่เกิดที่ตายนั่งอยู่นี้ไม่เคยเป็นญาติกัน ไม่เคยสัมผัสสัมพันธ์กัน ไม่เคยสร้างกรรม ไม่เคยผูกพันกันมา ไม่มี ในโลกนี้คนที่เกิดที่ตายอยู่นี้ไม่เคยเป็นญาติเป็นสหายกันมาตั้งแต่ชาติใดชาติหนึ่ง ไม่มี! มันเป็นคนชาติใดชาติหนึ่ง มันถึงสัมผัสกันมาสัมผัสกันมา

แล้วเวลามาเกิดในปัจจุบันนี้ ให้อุจใจเรา ถ้าสิ่งนี้เป็นแง่บวก เขาทำคุณงามความดีกับเรา สิ่งนี้เราสร้างบุญกุศลกันมา ถ้าสิ่งนี้เขาทำบาปอกุศล เขาทำสิ่งที่ว่ากระเทือนใจเรา นั่นเป็นเรื่องของเขา เรื่องของเขาคืออาหารที่เขายกมาให้เรากินแล้วเราไม่กิน เขาต้องเอาอาหารเขากลับไปเอง กรรมของเราก็ไม่มี กรรมที่จะสืบต่อไปข้างหน้าไม่มี

ในพระไตรปิฎกนะ มีบุรุษอยู่คนหนึ่ง ผลัดกันฆ่ามาทุกชาติๆ เลย แล้วชาติสุดท้าย คนหนึ่งนอนหลับ มาด้วยกันแล้วนอนหลับ เข้าไปในป่าไป อีกคนลุกขึ้นมาจะฆ่า นี่มันฝึกไฟแต่การฆ่า จะฆ่าบุรุษอีกคนหนึ่ง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาโดยฤทธิ์เลย ปลูกให้คนที่หลับอยู่ตื่นขึ้นมา ๒ คนนี้ผลัดกันฆ่ามาก็ภพก็ชาติแล้ว นี่กำลังจะฆ่าอีกแล้ว เตือนคนที่จะฆ่าว่าอย่าฆ่า แล้วเตือนคนที่จะโดนฆ่า บอกว่าให้อโหสิกรรมต่อกัน สิ่งที่อโหสิกรรมต่อกันแล้วจะไม่ต้องผลัดกันฆ่าอย่างนี้ไปอีกทุกภพทุกชาติ มันจะมีการฆ่ากันไปอย่างนี้อีกทุกภพทุกชาติถ้าไม่มีธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาชำระล้าง

แต่ถ้าเราเจอสภาวะแบบนี้ กรรมเป็นอจินไตย สภาวะกรรม คำว่า “อจินไตย” คือว่ามันเป็นความลึกลึกลับมหัศจรรย์จนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ไม่สามารถอธิบายให้เราเห็นชัดเจนว่ากรรมต้องเป็นแบบนี้ๆ แต่อธิบายได้เป็นที่ว่าถ้ามีเหตุมีผล พระองค์นี้ สมัยพุทธกาล ทำไมพระยสะพึงธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เดียวเป็นพระโสดาบัน เทศน์สอนพ่อแม่ได้ พระโสดาบัน พระยสะเป็นพระอรหันต์ แล้วย้อนกลับ ทำไมเป็นอย่างนั้นล่ะ

เป็นอย่างนี้เพราะพระยสะนี้ ชาติหนึ่งเคยเป็นหัวหน้า แล้วเอาหมู่มณะที่เยวเก็บศพ เก็บศพไว้ญาติ เก็บศพ เก็บต่างๆ เป็นผู้ที่เห็นศพ นี่เก็บ เก็บแล้วเผา บุญกุศลของการทำอันนั้น พระยสะถึงได้เป็นหัวหน้า แล้วบรรลุธรรมได้ไว แล้วหมู่มณะที่เคยเก็บศพด้วยกัน ๔๕ คนที่เป็นสหายนี้มา คดิธรรมอยู่ในพระไตรปิฎก ประเพณีของคนจีนเราถึงนิยมการเก็บศพไว้ญาติ เพราะการเก็บศพมันได้บุญกุศลอย่างนี้ นี่มันมาจากพระไตรปิฎกนะ

พระยสยะ อดีตชาตินี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพยากรณ์ไว้ในพระไตรปิฎก แล้วเราทำกันมา บุญกุศลเราสร้างสมกันมา นั้นการเก็บศพ การต่างๆ มันก็เป็นการทำบุญกุศลสะสมบารมีไป แต่ปัจจุบันนี้ศีลธรรมโอสถขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีแล้ว ถ้าเราเข้าใจสิ่งนี้ เราพยายามค้นคว้าของเรา เราจะทำใจของเราให้หมดพลังงานขับเคลื่อนใหม่ ถ้าเราทำใจของเราให้หมดพลังงานขับเคลื่อน คือกิเลสตัวนี้มันไม่ขับเคลื่อน มันจะมีความสุขขนาดไหนที่พลังงานที่มันเร็วที่สุด แล้วมันทำให้มันหยุดนิ่งได้ พลังงานจะมีขนาดไหน นี่คือสัมมาสมาธิ แล้วพลังงานที่ว่ามันเร็วที่สุด แล้วทำให้มันสะอาดด้วย มันหยุดนิ่งด้วย นี่วิมุตตिसุข มันถึงว่าอยู่กับหัวใจของเรา

เวลาทุกชั้นนี้ทุกคนรู้ เพราะใจของเรามีใช้ใหม่ ความทุกข์ความสุขเรามี สุขนี้สุขด้วยขั้นสูงสุดด้วยสุขเวทนา ทุกขเวทนา แต่สุขที่มันไม่ใช่อยู่ในขั้นนี้มันสุขอย่างไร มันจะเข้าใจต่อเมื่อทำสมาธิสงบ เวลาจิตสงบเข้ามาจะมีความสุขมาก สุขโดยไม่เจือด้วยอามิสอย่างหนึ่ง แต่เวลามันปล่อยวางขึ้นมามันจะสุขขนาดไหน สุขขนาดไหนที่ว่าไม่กระเพื่อมไปกับโลก โลกนี้ไม่มี โลกนี้หาไม่ได้ แต่นี่มันพ้นออกไปจากวิญญะ ใจนี้พ้นออกไปจากวิญญะ

ถ้าเรามีธรรมโอสถอย่างนี้ เรามีสติสัมปชัญญะอย่างนี้ เราทำปัจจุบันนี้ เราจะต้องไม่เดินไปกลางทะเลทราย แล้วก็ล้มลงต่อหน้า แล้วก็จะมีมองไปด้วยสายตาวายังต้องก้าวเดินต่อไป เหมือนกับบังคับให้เราต้องเดินต่อไป เห็นไหม นี่การเดินในวิญญะกับการเดินในปัจจุบันนี้ การเดินในภพชาติปัจจุบันนี้

เราเกิดมาพบธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ต้องเตือนเราตลอดเวลาว่าเราจะเอาสิ่งใด ถ้าเวลาคบกับบัณฑิตนะ คุยเรื่องธรรมะมันก็จะอยู่ในวงของธรรมะ ถ้าเราคบออกไปจากข้างนอก มันก็จะเข้าไปจากข้างนอก อยู่ที่ว่า อเสวนา จ พาลานั ไม่คบพาล ให้คบบัณฑิต แล้วเวลาจิตของเราคบบัณฑิตขึ้นมา ให้มันย้อนกลับมาว่า ให้ความคิดดีกับความคิดชั่ว คบบัณฑิต คบพาลในหัวใจของเรา แล้วใจเราจะย่นระยะทางการเดิน ไม่ต้องเดินไปจนไม่มีต้นไม่มีปลาย แล้วจะต้องเดินไปอย่างนี้อีก เห็นไหม ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชำระตรงนี้ขึ้นมา เราถึงต้องตั้งสติใจ

เราเป็นสากยบุตรนะ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา พระพุทธเจ้าฝากพุทธศาสนาไว้กับเรา ถ้าเราทำของเราขึ้นมา พระพุทธศาสนาเกิดขึ้นมาจากใจของเรา เราจะเป็นสากยบุตรโดยสงฆ์ นี้เป็นสากยบุตรโดยสมมุติ เห็นไหม

ภิกษุสงฆ์ ภิกษุณีสงฆ์ อุบาสกสงฆ์ อุบาสิกาสงฆ์ สงฆ์คือสังฆะ นางวิสาขาที่เป็นอุบาสิกาสงฆ์ เพราะเป็นสังฆะขึ้นมา ถ้าเราทำสังฆะขึ้นมา ใจของเราจะเป็นสงฆ์ขึ้นมา สงฆ์คืออริยสงฆ์ จากภายในหัวใจ ไม่ใช่เปลือกสมมุติสงฆ์ที่ห่มผ้ากาสาวพัสตร์กันอยู่นี้ นี่เป็นเปลือก นี่เป็นสมมุติ แต่มันเป็นการประกาศว่าสมมุตินี้ไม่เกาะเกี่ยวกับโลก เป็นผู้ที่สละเรื่องสมบัติสาธารณะทางโลก ออกหมด แล้วพยายามค้นคว้า นี้สมมุติสงฆ์

ถ้าเกิดเป็นภิกษุสงฆ์ขึ้นมา นั่นคือสงฆ์ในหัวใจ สงฆ์ในหัวใจนี้จะทำให้หัวใจนี้ไม่ต้องขับเคลื่อนไป จากไม่มีต้นไม่มีปลาย ๗ ชาติ ๓ ชาติ ชาติสุดท้าย แล้วปัจจุบันจนสิ้นไป นี่คือการเดินของจิต ถ้าการเดินของจิตจบแล้ว เราจะมีความสุขมากในหัวใจของเรา โดยการแก้ไขด้วยธรรมโอสถ ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่กำลังเจริญรุ่งเรืองอยู่นี้ แล้วเราเกิดมาท่ามกลาง เราต้องค้นคว้า เราต้องแสวงหา เราต้องทำของเราขึ้นมา จะไม่เสียโอกาสในการเกิดใจเอวัง